

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

- 3 Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξύ τυφλούμενος. ὁ δ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἡδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

ΚΥΚΛΩΨ

Ἄλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα, καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνᾳ παρεῖς τὰ πρόβατα εἰς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῶ ὅσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

- 4 Μανθάνω· ὑπ' ἐκείνοις ἔλαθον ὑπεξελθόντες· σέ δὲ τοὺς ἄλλους Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚΛΩΨ

Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἤκον· ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύσαντος τοῦνομα καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὐτίς ἐστι; μελαγχολᾶν οἰηθέντες με ἀπιόντες ᾤχοντο. οὕτω κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, Οὐδὲ ὁ πατήρ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

Θάρρει, ὦ τέκνον· ἀμνηοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάθη ὅτι, εἰ καὶ πῆρωςίν μοι τῶν ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων [τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι] ἐπ' ἐμοὶ ἐστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

3

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΦΕΙΟΥ

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

- 1 Τί τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ; μόνος τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν ἐς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίνγνυσαι τῇ ἄλμῃ, ὥς νόμος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάσσης συνεστῶς καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδὺς καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἔρῳδιοί; καὶ

ἐπέραστος εἶναι· τοιοῦτος δὲ οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστίν, ἀντίθετος ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοβόρος, ὥς φασι, καὶ κατασφάζει τοὺς ἐπιδημούντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο καὶ τώτῃσι ἀντερῶης αὐτοῦ.

2

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ

ΚΥΚΛΩΨ

1 ὦ πάτερ, οἶα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μετέπειτα ἐξετύφλωσέ με κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

Τίς δὲ ἦν ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚΛΩΨ

Τὸ μὲν πρῶτον Οὐτὶν αὐτὸν ἀπεκάλει, ἐπεὶ δὲ διέφυγε καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ

Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτα ἔπραξεν οὐδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν;

ΚΥΚΛΩΨ

2 Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δῆλον ὅτι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα—πέτρα δὲ ἐστὶ μοι παμμεγέθης—καὶ τὸ πῖρ ἀνέκαυσα ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν τινας αὐτῶν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν κατέφαγον ληστάς γε ὄντας. ἐνταῦθα ὁ παροργότατος ἐκείνος, εἴτε Οὐτὶς εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πικρὸν φάρμακόν τι ἐγγέας, ἥδ' ὃν μὲν καὶ εὐώδες, ἐπιβουλότατον δὲ καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθύς ἐδόκει μοι περιφέρειν· οἱ δὲ πίνοντι καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο καὶ οὐκέτι ὅλως ἐν ἑμαυτοῦ ἦν, τέλος δὲ εἰς ὕπνον κατεσπάσθη. ὁ δὲ ἀποξύνων τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα,